

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Fremsat den 7. december 1966 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 1, affattes således:

„I København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end 16.“

2. § 3 affattes således:

„§ 3. I sognekommunerne, Marstal handelsplads samt i de i henhold til § 52 a i lov om landkommunernes styrelse oprettede kommuner fastsættes grundskyldpromillen som nævnt i § 2, stk. 2.“

3. § 4 udgår.

4. § 6 affattes således:

“§ 6. For ejendomme, der på tidspunktet for den vurdering, som lægges til grund ved skatteberegningen, benyttedes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, nedsættes grundskyldpromillen efter reglerne i stk. 2-7.

Stk. 2. I amtskommunerne nedsættes grundskyldpromillen med $\frac{1}{20}$ for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5.

Stk. 3. I København, Frederiksberg, købstadkommunerne og de sønderjyske flækker nedsættes grundskyldpromillen med $\frac{1}{20}$, dog højst med 1 promille, for hver fulde

promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Grundskyldpromillen kan dog højst nedsættes med 20.

Stk. 4. Såfremt kun en del af ejendommen benyttedes som anført i stk. 1, nedsættes grundskyldpromillen kun for denne del af ejendommen. Den nedsatte grundskyldpromille finder i øvrigt kun anvendelse på den del af den afgiftspligtige grundværdi, jfr. § 1, stk. 2, for en ejendom eller et areal med den angivne benyttelse, der ikke pr. arealenhed overstiger et af ligningsrådet fastsat beløb. Dette beløb fastsættes i forbindelse med hver almindelig vurdering for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering. For skatteåret 1967-68 og følgende skatteår indtil 14. alm. vurdering fastsættes det omhandlede beløb på grundlag af værdiforholdene ved 13. alm. vurdering.

Stk. 5. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af Danmarks Statistik under anvendelse af de af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den hidtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 6. Statskassen yder hver af de i stk. 2 og 3 nævnte kommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af de i stk. 1 nævnte ejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales ved indenrigsministerens foranstaltning

med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

Stk. 7. Indenrigsministeren afgør med endelig virkning de tvivlsspørgsmål, der måtte opstå ved anvendelsen af bestemmelserne i stk. 2 og 3 samt stk. 5 og 6, ligesom ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 4 nævnte beløb er endelig. Vurderingsmyndighedernes afgørelse af, om en ejendom helt eller delvis må anses for benyttet til de i stk. 1 nævnte formål, samt disse myndigheders foretagelse af de for gennemførelsen af bestemmelsen fornødne fordelinger af grundværdien og eventuelt fradrag for forbedringer, jfr. § 33, stk. 1, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, kan af vedkommende skattepligtige påklages efter bestemmelserne i afsnit G i den nævnte lov.“

5. Efter § 6 indsættes som ny paragraf:

„§ 6 A. Efter begæring af ejere af ejendomme, der på tidspunktet for den vurdering, som lægges til grund ved skatteberegningen, benyttedes til de i § 6, stk. 1, anførte formål, ydes der henstand med betaling af grundskyld, herunder grundskyld til amtskommunen, såfremt ejendommen er beliggende inden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplans yderzone eller en godkendt byplans landbrugszone.

Stk. 2. Der kan alene ydes henstand med betalingen af grundskylden, for så vidt den vedrører arealer med den angivne benyttelse og kun i det omfang, grundskylden er beregnet af den del af den afgiftspligtige grundværdi, der ligger over det af ligningsrådet fastsatte beløb pr. arealenhed, jfr. § 6, stk. 4, og således ikke kan være genstand for beskatning med nedsat grundskyldpromille i medfør af § 6, stk. 2 og 3.

Stk. 3. Henstandsbeløbene forrentes med 6 pct. årlig fra den sidste rettidige indbetalingsdag for de grundskyldsbeløb, hvormed der ydes henstand. Renter tilskrives henstandsbeløbet ved skatteårets udgang.

Stk. 4. Til sikkerhed for betaling af henstandsbeløbene med påløbne renter tinglyses der på ejendommen skadesløsbrev med oprykkende prioritet. Skadesløsbrevets pålydende med tillæg af foranstående prioriteter må ikke overstige den for ejendommen

ved den senest foretagne vurdering ansatte ejendomsværdi.

Stk. 5. Når tinglysning er sket, kan henstand ydes, indtil henstandsbeløbet med tilskrevne renter udgør 95 pct. af skadesløsbrevets pålydende.

Stk. 6. Når yderligere henstand herefter ikke kan ydes, afkræves senere påløbne renter ejeren i forbindelse med den fremtidige opkrævning af kommunale ejendoms-skatte og efter de for disse gældende regler.

Stk. 7. Henstandsbeløbene med tilskrevne renter forfalder til betaling, når det område, i hvilket det pågældende areal er beliggende, ikke længere er omfattet af de i stk. 1 omhandlede zoner.

Stk. 8. Hvert år inden den 15. januar stiller kommunalbestyrelsen vedkommende ejer meddelelse om kommunens tilgodehavende pr. 1. januar med angivelse af de beløb, hvormed der i det foregående kalenderår er ydet henstand, samt af tilskrevne renter.“

6. § 21, stk. 1, affattes således:

„I tilfælde, hvor der på en ejendom er tinglyst en deklaration efter bestemmelsen i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning eller en særlig bevarings-servitut i henhold til bestemmelsen i § 12 i lov nr. 195 af 8. juni 1966 om bygningsfredning, kan indenrigsministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den kommunale ejendomsskyld, som forholds-mæssigt falder på den fredede bygning.“

7. I § 22, stk. 1, 1. og 3. pkt., ændres ordene „jfr. § 33, stk. 1“ til: „jfr. § 33, stk. 2“.

8. § 23 affattes således:

„§ 23. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der af ejendomme, der i henhold til § 7, stk. 1, litra b, eller § 7, stk. 2, er fritaget for kommunal grundskyld, som bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af grundværdien efter fradrag for forbedringer og af forskelsværdien. Indenrigsministeren kan i ganske særlige tilfælde tillade, at der tillige opkræves sådan dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7,

stk. 1, litra a. Dækningsafgiften af grundværdien efter fradrag for forbedringer beregnes på samme måde som kommunal grundskyld, men svares i København og på Frederiksberg samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker kun med en fjerdedel og i de øvrige kommuner kun med halvdelen af den promille, hvormed kommunal grundskyld pålignes de øvrige ejendomme i kommunen, dog højst med 10 promille. Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner.

Stk. 2. Ejendomme tilhørende de i § 3 omhandlede kommuner er fritaget for den i stk. 1 nævnte dækningsafgift til vedkommende amtskommune. I de i § 3 omhandlede kommuner kan kommunalbestyrelsen fritage de ejendomme, der tilhører vedkommende amtskommune, for dækningsafgiftspligten, ligesom kommunalbestyrelserne i alle kommuner kan fritage ejendomme, der er i sameje mellem kommunen og andre kommuner eller staten, for dækningsafgift.

Stk. 3. Bliver en ejendom fritaget for kommunal grundskyld i henhold til § 7, stk. 1, litra b, eller § 7, stk. 2, svares dækningsafgiften efter nærværende paragraf fra tidspunktet for fritagelsens indtræden. Ophører fritagelsen for kommunal grundskyld, bortfalder dækningsafgiftspligten samtidig hermed.“

9. Efter § 23 indsættes som ny paragraf:

„§ 23 A. I alle kommuner — bortset fra amtskommuner — kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der som bidrag til de udgifter, ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, medfører for kommunen, skal svares dækningsafgift af sådanne ejendomes forskelsværdi. Af ejendomme, der delvis anvendes som anført, svares dækningsafgift dog kun, når den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen, udgør mere end halvdelen af forskelsværdien for hele ejendommen.

Stk. 2. Dækningsafgift af de i stk. 1, 1. punktum, omhandlede ejendomme svares af forskelsværdien med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan

udgøre 5. Dækningsafgift af de i stk. 1, 2. punktum, omhandlede ejendomme svares med samme promille af den del af forskelsværdien, der vedrører den til de nævnte formål anvendte del af ejendommen.

Stk. 3. Såfremt der af en i henhold til nærværende paragraf dækningsafgiftspligtig ejendom svares ejendomsskyld til kommunen, svares der kun fuld dækningsafgift af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, som beløbsmæssigt overstiger den til grund for beregningen af ejendomsskylden liggende forskelsværdi. Af den del af forskelsværdien, der beløbsmæssigt svarer til den til grund for beregningen af ejendomsskyld liggende forskelsværdi, svares der dækningsafgift med det beløb, hvormed dækningsafgiften måtte overstige ejendomsskylden.

Stk. 4. Dækningsafgift i henhold til denne paragraf kan ikke opkræves af ejendomme, der er fritaget for grundskyld i henhold til § 7.

Stk. 5. Såfremt en ejendom som følge af ændring i anvendelsen af denne overgår til eller ophører med at skulle svare dækningsafgift efter nærværende paragraf, sker dette ved udgangen af det kvartal, hvori ændringen har fundet sted.

Stk. 6. Vurderingsrådene skal på kommunalbestyrelsens begæring foretage de fordelinger af ejendomsværdien og grundværdien, der er fornødne for beregningen af den her omhandlede dækningsafgift. Finansministeren fastsætter det vederlag, kommunerne skal erlægge til vurderingsrådene for foretagelse af de nævnte fordelinger, såfremt fordeling ikke begæres foretaget i forbindelse med vurdering.“

10. § 24 affattes således:

„§ 24. Beslutning om opkrævning af dækningsafgift i henhold til § 23 eller § 23 A og om ændring af promillernes størrelse skal, for at have virkning for det kommende skatteår, være truffet senest samtidig med den endelige vedtagelse af kommunens overslag for det pågældende år.“

§ 2.

Gyldigheden af de af indenrigsministeren stadfæstede vedtægter for opkrævning af dækningsafgift forlænges indtil den 31. marts

1968, medmindre vedkommende kommunalbestyrelse træffer anden beslutning inden den frist, der er fastsat i § 24 i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme som ændret ved nærværende lov. Den promise, hvormed dækningsafgift af den afgiftspligtige grundværdi opkræves,

fastsættes dog i alle tilfælde efter bestemmelserne i § 23 i nævnte lov som ændret ved nærværende lov.

§ 3.

Loven har virkning fra og med skatteåret 1967-68.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag, der er identisk med det i folketinget den 6. oktober 1966 fremsatte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, er på væsentlige punkter enslydende med det i folketinget den 21. oktober 1965 fremsatte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Det sidstnævnte forslags bestemmelser om den fremtidige kommunale grundbeskatning blev som bekendt ikke gennemført, idet det ved det politiske forlig om ejendomsbeskatningen m. v. i januar 1966 blev besluttet i det store og hele at bevare den gældende kommunale ejendomsskattelov uændret endnu 1 år. Ved lov nr. 28 af 28. januar 1966 blev der dog gennemført visse ændringer, der vil blive omtalt nærmere nedenfor. Foruden ved nævnte lov er den kommunale ejendomsskattelov af 18. februar 1961 blevet ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963 og lov nr. 163 af 27. maj 1964.

Ved den kommunale ejendomsskattelov af 1961 gennemførtes først og fremmest en fiksering af ejendomsskylden i amts- og sognekommunerne samt en fælles aftrapningsordning for den fikserede ejendomsskyld i alle kommuner. Der fastsattes dernæst en overgrænse for den amtskommunale grundskyldpromille samt over- og undergrænser for den sognekommunale grundskyldpromille. For bykommunerne fastsattes en minimumsgrænse for grundskylden, således at denne ikke fremover kunne fastsættes lavere end den for skatteåret 1960-61 gældende promille. Der indførtes endelig en adgang for by- og sognekommunerne til at oppebære en særlig dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme samt en adgang for sognekommunerne til at opkræve en tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme tilhørende personer, der ikke er indkomstskattepligtige til den pågældende kommune.

Ændringsloven af 15. februar 1963 ophævede de hidtil gældende regler om fordeling af sognekommunernes udskrivning på grundskyld og indkomstskat i overensstemmelse med et af amtsrådet fastsat ligningsforhold og indførte i stedet regler, hvor efter grundskyldpromillens størrelse fremtidig i

samtligesognekommuner skulle fastsættes af sognerådet, dog således, at det hidtil gældende maksimum på 40 promille nedsattes til 35, og således at der for sognekommuner med registerfolketal på 3.000 og derunder fastsattes en vis begrænsning i kommunalbestyrelsens adgang til at ændre grundskyldpromillen fra skatteår til skatteår.

I forbindelse med lov nr. 133 af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. almindelige vurdering foretoges ved loven af 27. maj 1964 visse mindre ændringer i den kommunale ejendomsskattelov. Disse gik navnlig ud på, at aftrapningen af den kommunale ejendomsskyld skulle påbegyndes med virkning fra og med skatteåret 1965-66 uanset udskydelsen af 13. almindelige vurdering.

Af bestemmelserne i ændringsloven af 28. januar 1966 skal særligt fremhæves bestemmelserne i lovens §§ 4 og 5, der regulerer udskrivningen af grundskyld i skatteåret 1966-67. Ifølge lovens § 4 skal grundskyldpromillen i *København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker* for skatteåret 1966-67 — i hvilket de afgiftspligtige grundværdier ved 13. almindelige vurdering lægges til grund ved skatteberegningen — fastsættes til en sådan størrelse, at det i den enkelte kommune udskrevne beløb *mindst* vil udgøre samme beløb, som kommunen i skatteåret 1965-66 kunne have udskrevet på grundlag af de i dette skatteår gældende afgiftspligtige grundværdier (d. v. s. normalt 12. almindelige vurdering) med den gældende minimumspromille (d. v. s. kommunens promille i skatteåret 1960-61).

Det bemærkes, at der for de nævnte bykommuner som hidtil *ikke* gælder nogen *overgrænse* for den kommunale grundskyldpromille for skatteåret 1966-67.

Ifølge ændringslovens § 5, stk. 2, skal grundskyldpromillen for skatteåret 1966-67 i *sognekommunerne, Marstal handelsplads samt de i henhold til § 52 a i lov om landkommunernes styrelse oprettede kommuner* for den enkelte kommune fastsættes til en sådan størrelse, at det udskrevne beløb *mindst* vil udgøre samme beløb, som kommunen kunne have udskrevet som grundskyld i skatteåret 1965-66 af de for dette

skatteår afgiftspligtige grundværdier med en promille på 10.

For de nævnte sognekommuner m. v. gælder for skatteåret 1966-67 i henhold til ændringslovens § 5, stk. 1, den *overgrænse* for udskrivningen af grundskyld, at grundskyldpromillen ikke kan fastsættes højere, end at kommunen ved den fastsatte promille beregnet af de afgiftspligtige grundværdier for skatteåret 1966-67 opnår det provenu af grundskyld, som kommunen ville have opnået ved grundskyldudskrivning i skatteåret 1965-66 af de for dette skatteår afgiftspligtige grundværdier med den promille, kommunen højst kunne have anvendt for 1965-66.

Endelig skal nævnes, at der for at undgå en for stærk stigning i personskatteudskrivningen i visse kommuner som følge af den gennemførte begrænsning i adgangen til at udskrive kommunal grundskyld for skatteåret 1966-67 ved ændringslovens § 6 blev givet indenrigsministeren bemyndigelse til under nærmere angivne betingelser og inden for en beløbsramme på 30 mill. kr. at yde *tilskud* til nedsettelse af disse kommuners udskrivning af opholdskommuneskat i skatteåret 1966-67.

Når der i det følgende redegøres for bestemmelser i den kommunale ejendomsskattelov, refereres der til lovens almindelige bestemmelser og ikke til de særligt for skatteåret 1966-67 gældende regler.

Med hensyn til udskrivning af grundskyld skal i øvrigt bemærkes, at ifølge lov nr. 25 af 28. januar 1966 om ændring af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er grundskylden til staten ophævet fra den 1. april 1966 at regne. Fra samme dato ophørte opkrævningen af grundstigningsskyld, jfr. lov nr. 363 af 18. december 1964. De faste ejendommers grundværdier er således fra og med skatteåret 1966-67 alene genstand for beskatning med kommunal grundskyld. På den anden side skal det anføres, at grundværdiansættelserne ved 13. almindelige vurdering pr. 1. august 1965 de fleste steder i landet har udvist en meget stærk stigning i forhold til ansættelserne ved 12. almindelige vurdering i 1960. Den samlede grundværdi har således efter de foreløbige opgørelser udvist en stigning på ca. 139 pct. fra 1960 til 1965. Forøgelsen af grundværdierne har imidlertid ikke været lige stor i de forskellige egne af landet. Den største gennemsnitlige stigning har fundet sted i Københavns, Roskilde og Frederiksborg amtsråds kredse (ca. 264 pct.), medens den mindste stigning er sket i hovedstaden (ca. 91 pct.), i sognekommunerne på øerne bortset fra Sjælland (ca. 76 pct.) samt i sognekommunerne i det sydlige Jylland (ca. 69 pct.). I provinshyerne udgør stig-

ningen i grundværdierne fra 1960 til 1965 efter de foreløbige opgørelser gennemsnitligt ca. 147 pct. *Det første hovedformål* med nærværende lovforslag er herefter at afpasse de i den kommunale ejendomsskattelov indeholdte bestemmelser om grundskyldpromillernes fastsættelse i de enkelte kommuner efter de betydelige stigninger i grundværdiansættelserne, der er sket ved 13. almindelige vurdering, dog således, at der herved tages hensyn til, at grundskylden til staten er bortfaldet.

I *København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flekker* kan grundskyldpromillen efter ejendomsskattelovens almindelige regler som nævnt ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960-61 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet ekstraordinær grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958. Til og med skatteåret 1964-65 anvendte alle de nævnte kommuner denne minimale grundskyldpromille, der i alle kommunerne ligger mellem ca. 24 og 26, dog havde Københavns kommune med virkning fra skatteåret 1964-65 forhøjet grundskyldpromillen med 1 fra de hidtidige 25 til 26. For skatteåret 1965-66 forhøjede flere bykommuner imidlertid grundskyldpromillen væsentligt, hvilket antagelig må ses i forbindelse med udskydelsen af den 13. almindelige vurdering. For skatteåret 1966-67 er grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg fastsat til henholdsvis 38 og 35. I købstæderne varierer grundskyldpromillen fra 14 til 36, idet flertallet af købstæderne har en grundskyldpromille på mellem 20 og 26. 4 købstæder anvender en promille på under 16.

Ifølge lovforslaget (jfr. ændringsforslag nr. 1) skal grundskyldpromillen i de her omhandlede kommuner fremtidig ikke kunne fastsættes lavere end 16. Da det hidtidige minimum i henhold til ejendomsskattelovens almindelige regler ligger på ca. 24-26 promille, vil der herved gives bykommunerne en udvidet adgang til selv at fastsætte grundskyldens omfang. Ved fastsættelsen af bykommunernes fremtidige grundskyldudskrivning må det haves i erindring, at statsgrundskyldens ophævelse naturligt vil indebære en udvidelse af kommunernes beskatningsmuligheder.

For *sognekommunerne* (herunder de københavnske omegnskommuner), *Marstal handelsplads* samt de i henhold til § 52a i lov om landkommunernes styrelse oprettede kommuner foreslås (jfr. ændringsforslag nr. 2) de hidtidige over- og undergrænser for grundskyldpromillens størrelse, henholdsvis 35 og 10, ophævet, idet man har ment helt at burde overlade spørgsmålet om fastsættelsen af promillens størrelse til kommunalbestyrelsen. Det skal i øvrigt i denne

forbindelse fremhæves, at der ikke for bykommuner-nes vedkommende er fastsat nogen overgrænse for promillen, samt at man — såfremt der også ud over skatteåret 1966-67 skal åbnes de sognekommuner, der for skatteåret 1965-66 anvendte minimumspromillen, adgang til at opretholde uændret udskrivning af grundskyld — under alle omstændigheder måtte have foretaget en nedsættelse af undergrænsen til kun at udgøre nogle ganske få promille. For skatteåret 1966-67 har grundskyldpromillen — med hjemmel i de for dette skatteår særligt gældende regler — i visse sognekommuner, der for skatteåret 1965-66 anvendte en grundskyldpromille på 10, således eksempelvis været ansat til 4,5 (Gentofte), 6,0 (Gladsaxe), 5,0 (Hørsholm) og 4,0 (Gimsing).

Det andet hovedformål med lovforslaget er at gennemføre en revision af de gældende bestemmelser om lempelse af grundbeskatningen af landbrugsejendomme. Indledningsvis bemærkes, at der i den af udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen afgivne betænkning nr. 399/1965, afsnit V, er givet en nærmere redegørelse for spørgsmålet om lempelse i grundskatterne for landbrugsejendomme.

I henhold til § 6 i den kommunale ejendoms-kattelov skal statskassen til regulering af den amtskommunale grundskyld, der påhviler landbrugsejendomme, yde amtskommunerne — til fordeling mellem disse på nærmere angiven måde — et årligt tilskud på 1,2 mill. kr. for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Tilskuddet kan dog ikke overstige 54 mill. kr., hvilket beløb ydes ved en forrentningsprocent på 0. Lempelsen for landbrugsejendomme efter denne bestemmelse gennemføres på den måde, at den amtskommunale grundskyld udskrives med en lavere promille af disse ejendomme end af de andre ejendomme i amtskommunen.

Siden skatteåret 1961-62 er imidlertid også den således nedsatte amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme blevet udredet af statskassen over landbrugsministeriets budget, for skatteårene 1961-62 og 1962-63 af landbrugets rationaliseringsfond med hjemmel i lov nr. 195 af 16. juni 1961 og for skatteårene 1963-64 og fremefter direkte af statskassen ved bevilling på finansloven.

I skatteåret 1964-65, hvor den samlede amtskommunale grundskyld for landbrugsejendomme udgjorde i alt ca. 80,6 mill. kr., blev således 39,6 mill. kr. heraf dækket af det konjunkturbestemte statstilskud efter den kommunale ejendoms-kattelovs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i kalenderåret 1963 udgjorde 1,15, medens de resterende ca. 41 mill. kr. blev dækket gennem den sær-

lige tilskudsordning fra landbrugsministeriet. For skatteåret 1965-66 er der ikke udbetalt tilskud i henhold til den kommunale ejendoms-kattelovs § 6, idet landbrugets forrentningsprocent i 1964 er steget til 4,67, men den fulde amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme blev i dette skatteår dækket gennem landbrugsministeriets tilskudsordning. Også for skatteåret 1966-67, hvor landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien (1965) er beregnet til 1,3, dækkes den amtskommunale grundskyld af landbrugsejendomme over landbrugsministeriets budget. Til dette formål påregnes en udgift på ca. 164 mill. kr. Det bemærkes herved, at den kommunale ejendoms-kattelovs § 6 i henhold til bestemmelsen i § 3 i ændringsloven af 28. januar 1966 ikke finder anvendelse for skatteåret 1966-67. For dette skatteår varierer de amtskommunale grundskyldpromiller mellem 8,89 og 20, idet grundskyldpromillen i 6 amtskommuner er under 14, i 9 mellem 14 og 17 og i 5 mellem 17 og 19, medens 5 amtskommuner har en promille på 20.

Den kommunale ejendoms-kattelov indeholder ingen bestemmelser om lempelse af grundskylden for landbrugsejendomme i købstadkommunerne. Til sådanne ejendomme er der imidlertid af landbrugsministeriet siden skatteåret 1961-62 ydet et årligt tilskud, der i omfang nogenlunde svarer til det tilskud, som landbrugsejendomme i amtskommunerne har fået på grundlag af den pålignede grundskyld til amtskommunen. For skatteåret 1966-67 påregnes tilskuddet til landbrugsejendomme i købstadkommunerne at ville andrage ca. 1,6 mill. kr.

Man har ment, at det hidtidige princip, hvorefter størrelsen af det statstilskud, der i medfør af den kommunale ejendoms-kattelov ydes til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld, er afhængig af landbrugets konjunkturer, bør opretholdes. I modsætning til ejendoms-kattelovens hidtidige ordning, hvorefter størrelsen af statstilskuddet til de enkelte amtskommuner har været uafhængig af den i vedkommende skatteår faktisk pålignede grundskyld for landbrugsejendomme, foreslås lempelsen imidlertid fremtidig ordnet således, at der ydes statstilskud til amtskommunerne til nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme med $\frac{1}{20}$ for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5, således at der ikke vil blive opkrævet amtskommunal grundskyld af landbrugsejendomme, når landbrugets forrentningsprocent er 2,5 og derunder. At lempelsen skal sætte ind, når forrentningsprocenten er under.

4,5, er i overensstemmelse med den nugældende tilskudsordning, medens der, når fuld fritagelse efter forslaget skal indtræde ved forrentningsprocenter på 2,5 og derunder — i modsætning til de gældende bestemmelser, hvorefter det maksimale statstilskud først ydes, når forrentningsprocenten er 0 — er lagt vægt på, at landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien ifølge Det landøkonomiske Driftsbureau's beretninger, siden de pågældende beregninger påbegyndtes i 1916-17, i gennemsnit har udgjort 3,6. Endvidere findes det ikke urimeligt, at der i alle tilfælde, hvor forrentningsprocenten kun er ganske lav, gives fuld fritagelse for amtskommunal grundskyld.

Der foreslås endvidere for landbrugsejendomme i bykommunerne gennemført en konjunkturbestemt lempelsesordning, der nærmere går ud på, at den kommunale grundskyldpromille for disse ejendomme vedkommende skal nedsættes med $\frac{1}{20}$, dog højst med 1 promille, for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent har været mindre end 4,5, dog således at nedsættelse maksimalt skal kunne ske med 20 promille. Ved denne indretning af lempelsesordningen vil der til landbrugsejendommene i bykommunerne blive ydet en nedsættelse af grundskyldpromillen, der så vidt muligt svarer til den nedsættelse, som i vedkommende skatteår ydes til landbrugsejendommene i amtskommunerne.

Samtidig foreslås der gennemført en *ændring af kriteriet for, hvilke ejendomme der skal være omfattet af den konjunkturbestemte lempelse*. Ifølge bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelevs § 6 henregnes til landbrugsejendomme enhver selvstændigt vurderet ejendom, der den 31. december forud for skatteåret helt eller delvis er *noteret som landbrugsejendom i henhold til lovgivningen om landbrugsejendomme*, samt enhver præstegård, der på samme tidspunkt helt eller delvis er underkastet opretholdelsespligt som selvstændigt landbrug i henhold til § 65, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen. Derimod er den faktiske benyttelse af ejendommene uden betydning. I modsætning hertil er noteringen som landbrug uden betydning under den af landbrugsministeriet praktiserede tilskudsordning, idet der her udelukkende lægges vægt på *den faktiske benyttelse*, således at der ydes tilskud til ejendomme, der anvendes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

Landbrugsnoteringen har vel som kriterium den fordel, at der aldrig kan herske tvivl om, hvorvidt en ejendom er noteret som landbrug, således at en afgrænsning efter dette kriterium ikke volder administrative vanskeligheder. Reelt har landbrugs-

noteringen anvendt som kriterium dog væsentlige mangler, idet på den ene side nogle landbrugsmæssigt benyttede arealer ikke omfattes af noteringen, f. eks. de såkaldte „frie jorder“ og ejendomme med et areal på mindre end 1 ha eller et grundbeløb på mindre end 2.000 kr., og idet på den anden side nogle af de noterede ejendomme helt eller delvis ikke benyttes landbrugsmæssigt, f. eks. visse grusgrave, kalkbrud, skove og teglværker. Det foreslås derfor, at afgrænsningen af de lempelsesberettigede ejendomme, således som det har været tilfældet under de senere års landbrugsministerielle tilskudsordninger, knyttes til den rent faktiske benyttelse til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage.

En lempelsesordning baseret alene på det anførte kriterium kan dog ikke anses for tilfredsstillende. Hvor udviklingen medfører, at en landbrugsejendom efterhånden får en højere værdi, end benyttelsen til landbrug betinger, fordi der nu foreligger mulighed for en økonomisk bedre anvendelse af jorden end benyttelse til landbrug, vil en skattelempelsesordning, der ikke tager hensyn til denne ændring, modvirke og forsinke den samfundsmæssigt ønskelige overgang af jorden til anden anvendelse. Det er derfor at foretrække, at også *vurderingsgrundlaget* kommer til at øve indflydelse på lempelsens omfang. I denne henseende ville det dog næppe være rimeligt helt at udelukke landbrugsejendomme med merværdi fra lempelsesordningen, hvorimod det forekommer naturligt at begrænse lempelsen for sådanne ejendomme til den landbrugsmæssige del af grundværdien. Det foreslås derfor, at ligningsrådet fremtidig i forbindelse med hver almindelig vurdering skal fastsætte et beløb for de enkelte områder af landet svarende til ansættelsen af grundværdien for bedste landbrugsjord med god beliggenhed ved den pågældende vurdering, og at den nedsatte grundskyldpromille herefter kun skal finde anvendelse på den del af grundværdien for landbrugsejendomme, der ikke pr. arealenhed overstiger dette beløb.

Særlig for så vidt angår landbrugsejendomme, der er beliggende inden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplans yderzone eller en godkendt byplans landbrugszone, og således kun kan anvendes til landbrug, men hvis grundværdi bl. a. som følge af de forventede udstykningsmuligheder betydeligt kan overstige jordens rent landbrugsmæssige værdi, er det foreslået, at der kan ydes henstand med betalingen af den kommunale grundskyld af den del af grundværdien, der overstiger den rent landbrugsmæssige værdi, dog kun indtil det tidspunkt, hvor det område, i hvilket de pågældende ejendomme er beliggende, ikke længere er omfattet af de nævnte zonebånd.

Med hensyn til de nærmere enkeltheder i de foran omhandlede lovændringer henvises der i øvrigt til bemærkningerne nedenfor.

I øvrigt indeholder lovforslaget navnlig følgende ændringsforslag:

a) De regler, der begrænser kommunalbestyrelsens adgang til at ændre grundskyldpromillens størrelse fra skatteår til skatteår i sognekommuner med under 3.000 indbyggere, foreslås ophævet. Dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld, der har kunnet dispensere fra begrænsningen af den sognekommunale grundskyldpromilles bevægelighed, foreslås følgelig også ophævet.

b) Bestemmelserne om vedtægter for opkrævning af dækningsafgift foreslås ophævet, således at dækningsafgift fremtidig kan opkræves umiddelbart i henhold til lovens bestemmelser.

c) Bestemmelsen om tillægsgrundskyld af visse landbrugsejendomme foreslås ophævet.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Ad § 1.

Til nr. 1.

Det for grundskyldpromillen i København og på Frederiksberg samt i købstæderne og de sønderjyske flækker foreslåede minimum på 16 svarer omtrent til halvdelen af de i nævnte kommuner hidtil efter den kommunale ejendomsskattelovs § 2, stk. 1, gældende minimumspromiller med et tillæg af 3-4 promille. Om baggrunden for forslaget henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 2.

De i den kommunale ejendomsskattelovs § 3, stk. 1, gældende over- og undergrænser for størrelsen af grundskyldpromillen i sognekommunerne, Marstal handelsplads samt de i henhold til § 52a i lov om landkommunernes styrelse oprettede kommuner, henholdsvis 35 og 10, foreslås ophævet. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor.

I sognekommuner, der efter det senest offentliggjorte registerfolketal havde 3.000 indbyggere eller derunder, kan den sognekommunale grundskyld i henhold til bestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelovs § 3, stk. 2 og 3, som ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963, i det første skatteår efter en almindelig vurdering ikke pålignes med en promille, der er mere end en fjerdedel højere eller lavere end grundskyldpromillen i det første skatteår efter den foregående almindelige vurdering, og i de følgende skatteår i vurderingsperioden kan grundskyldpromillen ikke forhøjes eller nedsættes med

mere end en fjerdedel i forhold til grundskyldpromillen for det første skatteår efter den pågældende almindelige vurdering.

Da det må antages, at en lang række kommuner vil have et rimeligt ønske om at kunne ændre grundskyldpromillen udover de i § 3, stk. 2, fastsatte grænser, foreslås det, at denne begrænsning i adgangen til at ændre grundskyldpromillen fra skatteår til skatteår, der som nævnt alene gælder for en del af sognekommunerne, og som jo har været sat ud af kraft for skatteåret 1966-67, jfr. § 5, stk. 3, i ændringsloven af 28. januar 1966, ophæves.

Såfremt forslaget gennemføres, vil sognekommunerne herefter frit kunne fastsætte deres grundskyldpromille. Beslutning om promillens størrelse skal træffes af kommunalbestyrelsen ved to behandlinger med mindst 14 dages mellemrum. Såfremt den vedtagne promille skal have virkning for det førstkommande skatteår, skal begge behandlinger ligge forud for den 1. april i nævnte skatteår, jfr. henvisningen til den kommunale ejendomsskattelovs § 2, stk. 2. Bestemmelsen om, at beslutning om promillens størrelse skal være truffet senest den 31. marts for at have virkning for det kommende skatteår, svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 3, stk. 4.

Til nr. 3.

I henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 4, stk. 1, som ændret ved lov nr. 39 af 15. februar 1963, kan indenrigsministeren i ganske særlige tilfælde tillade, at grundskyldpromillen i en sognekommune fastsættes højere end den almindelige maksimumsromille på 35, dog højst til 40 promille. Da den gældende maksimumsromille for den sognekommunale grundskyld på 35 er foreslået ophævet, således at sognekommunerne frit vil kunne fastsætte en højere promille, foreslås bestemmelsen om indenrigsministerens beføjelse til at dispensere fra 35 promillegrænsen følgelig afskaffet.

Endvidere foreslås, at bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 4, stk. 2, om det særlige nævn — dispensationsnævnet vedrørende sognekommunal grundskyld — ophæves. Dette forslag må ses i sammenhæng med den under nr. 2 foreslåede ændring, hvorefter den for visse kommuner gældende begrænsning i adgangen til at ændre grundskyldpromillen fra år til år ophæves, hvorved nævnets virksomhedsområde bortfalder.

Til nr. 4.

Angående dette ændringsforslag henvises i hovedsagen til de almindelige bemærkninger ovenfor, idet dog følgende skal anføres:

I den nye § 6, stk. 1, fastsættes de nærmere bestemmelser om, på hvilke ejendomme de nedsatte grundskyldpromiller skal finde anvendelse. Det bestemmes, at lempelse skal ydes til enhver ejendom, der på tidspunktet for den vurdering, der lægges til grund ved skatteberegningen, benyttes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage. Det er således vurderingsmyndighederne, der i forbindelse med de almindelige vurderinger og årsomvurderinger skal tage stilling til, hvorvidt de enkelte ejendomme anvendes til de nævnte formål, og en eventuel overgang for en ejendom til eller fra benyttelse til disse formål får først virkning for skatteberegningen, når ejendommen efter ændringen har været genstand for ny vurdering, og denne har fået skattemæssig virkning, d. v. s. i almindelighed fra begyndelsen af det efter vurderingen følgende skatteår.

Såfremt kun en del af en ejendom benyttes til de nævnte formål, finder i henhold til det foreslåede stk. 4 den nedsatte grundskyldpromille alene anvendelse på den del af den afgiftspligtige grundværdi, der falder på denne del. Hvor en del af en ejendom benyttes til landbrug m. v., medens den øvrige del benyttes til andre formål, f. eks. egentlig skovdrift eller grusgravning, skal der følgelig af vurderingsmyndighederne foretages en fordeling af den afgiftspligtige grundværdi på den del af arealet, der anvendes til landbrug m. v., og den øvrige del. Den nedsatte grundskyldpromille skal herefter kun anvendes ved beskatningen af den førstnævnte del, medens der for den sidstnævnte dels vedkommende skal beregnes grundskyld med den fulde kommunale grundskyldpromille.

Hvor grundværdierne for en del af en ejendom pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens grundværdien for den øvrige del er lavere, må der tillige af oppebørselsmyndigheden foretages en fordeling af grundværdien på de 2 dele på grundlag af vurderingsmyndighedernes specifikation af grundværdien. For den førstnævnte dels vedkommende skal grundskylden herefter beregnes med den fulde amtskommunale grundskyldpromille af den del af den afgiftspligtige grundværdi, der pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens den nedsatte grundskyldpromille skal anvendes såvel på den resterende (landbrugsmæssige) afgiftspligtige grundværdi for denne del som på den fulde afgiftspligtige grundværdi for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 5 om beregningen af landbrugets forrentningsprocent svarer til bestemmelsen i § 6, stk. 4, i den gældende lov.

Ifølge stk. 6 skal statskassen yde amtskommuner

og bykommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af landbrugsejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales som efter den gældende lov ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

I stk. 7 fastsættes, at indenrigsministeren som efter den gældende lov endeligt skal kunne afgøre de tvivlsspørgsmål, som bestemmelsen måtte give anledning til. Dog skal ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 4 nævnte beløb være endelig, og afgørelserne af, hvorvidt de enkelte ejendomme er berettiget til nedsættelse af grundskyldpromillen, der som nævnt i første instans skal træffes af vurderingsrådene, skal kunne indbringes for skyldråd og landsskatteret efter de almindelige regler i vurderingsloven om påklage af vurderinger.

Til nr. 5.

Spørgsmålet om vurdering af landbrugsjord i yderzonerne er indgående behandlet i en af udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen den 14. december 1964 afgivet redegørelse, der er optrykt som bilag til forslaget til lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Ved denne lov blev det bl. a. bestemt, at landbrugsejendomme o. lign., der er beliggende i områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller en godkendt byplans landbrugszone, ikke skal vurderes efter den såkaldte „bondegårdsregel“ for så vidt angår grundværdien af jord, hvis handelsværdi overstiger jordens værdi ved benyttelse til landbrug o. lign., men at grundværdien skal ansættes efter den almindelige vurderingsregel (værdien i handel og vandel). Baggrunden for denne ordning var, at man fandt, at de vurderingsmæssige og skattepolitiske hensyn burde have prioritet forud for de planlægningsmæssige hensyn, der taler for anvendelse af „bondegårdsreglen“, jfr. nærmere forenklingsudvalgets ovennævnte redegørelse.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget blev der imidlertid fra regeringens side givet tilsagn om, at der — for at tilgodese det planlægningsmæssige hensyn — i forbindelse med ændringen af den kommunale ejendomsskatte Lovgivning ville blive stillet forslag om en ordning, hvorefter der gives de ejere, hvis ejendomme rammes af den nye vurderingsregel, mulighed for at opnå henstand med den del af grundskylden, der er en følge af det ændrede vurderingsprincip, og således at henstanden bortfalder ved arealernes overførsel til inder- og mellemzone. Det har været overvejet, om henstanden også

skulle bortfalde ved ejerskifte, men da der jo i så fald utvivlsomt burde gøres undtagelse i en række tilfælde (bl. a. ved overdragelse til ejerens børn), da den nye ejer formentlig under alle omstændigheder burde have henstand med de fremtidige skatter, samt da det næppe ville være muligt at sikre sig mod omgælder (blot erhvervelse af forårsret eller køberet eller lignende), har man ment at burde foreslå den i administrativ henseende enkleste regel, nemlig at henstanden først bortfalder ved zonebåndets ophævelse. Lovbestemmelsen er i øvrigt i videst muligt omfang udformet med loven af 11. juni 1965 om lån til betaling af ejendomsskatter for parcelhuse som forbillede. I modsætning til, hvad tilfældet er i nævnte lov, foreslås der imidlertid her tillagt ejerne et egentligt *retskrav*. Nogen fritagelse for tinglysningsafgifter m. v. (som for parcelhusejere) har man ikke fundet anledning til at foreslå i forbindelse med nærværende ordning.

Til nr. 6.

Ændringen er af redaktionel karakter og skyldes vedtagelsen af den nye bygningsfredningslov, lov nr. 195 af 8. juni 1966.

Til nr. 7.

Ændringen står i forbindelse med en ændring af vurderingslovens § 33 og er af redaktionel karakter.

Til nr. 8 og 9.

I henhold til den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23 kan der af offentlige ejendomme, der er fritagne for kommunal grundskyld og ejendoms-skyld, opkræves dækningsafgift til kommunen af grundværdien og af forskelsværdien. Endvidere kan der i alle kommuner — bortset fra amts-kommuner — opkræves dækningsafgift af forskels-værdien for ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.

Opkrævningen af den omhandlede dækningsafgift forudsætter, at kommunalbestyrelsen udfærdiger og vedtager en vedtægt herom, der skal stadfæstes af indenrigsministeriet. Der er af indenrigsmini-steriet udfærdiget normalvedtægter til dette brug, og da disse i praksis næsten altid anvendes uændret, påfører arbejdet med udfærdigelse og stadfæstelse af vedtægterne såvel indenrigsministeriet som kom-munalbestyrelserne et overflødig og tilmed ikke ubetydeligt merarbejde.

Ved ændringsforslag nr. 7 og 8 foreslås de hid-tidige regler om dækningsafgiftsvedtægter derfor afskaffet og bestemmelserne i indenrigsministeriets

normalvedtægter for opkrævning af dækningsafgift sammenarbejdet med bestemmelserne i den nu-gældende § 23, således at de nye bestemmelser i § 23 om dækningsafgift af offentlige ejendomme og § 23A om dækningsafgift af kontor- og forret-ningsejendomme sammenholdt med den nye be-temmelse i § 24 kommer til at indeholde samtlige fornødne bestemmelser om afgiften. Kommunerne behøver herefter for at kunne opkræve dæknings-afgift blot at vedtage at anvende bestemmelserne, jfr. den nye bestemmelse i § 24.

Ifølge de gældende vedtægter kan der for så vidt angår offentlige ejendomme normalt kun opkræves dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til den kommu-nale ejendomsskatte-lovs § 7, stk. 1, litra b, d. v. s. ejendomme tilhørende staten og fremmede kom-muner, samt § 7, stk. 2, d. v. s. ejendomme til-hørende Danmarks Nationalbank. Imidlertid er der i dækningsafgiftsvedtægterne for enkelte kommu-ner, f. eks. Københavns kommune, hjemmel til at opkræve dækningsafgift også af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til lovens § 7, stk. 1, litra a (de staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende). Det kan imidlertid ikke anses for rimeligt at indrømme hjemmel til opkrævning af afgift af de kongelige slotte m. v. i al almindelighed. Det foreslås derfor, at der alene skal kunne opkræves dækningsafgift af de i § 7, stk. 1, litra b, og § 7, stk. 2, omhandlede ejendomme, men at kommunalbestyrelserne med indenrigsministeriets tilladelse, der kun kan med-deles i ganske særlige tilfælde, også kan opkræve afgiften af de kongelige slotte og palæer.

De foreslåede regler, hvorefter dækningsafgift af forskelsværdien for kontor- og forretningsejendomme og offentlige ejendomme kan opkræves med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner, svarer til indenrigsministeriets hidtidige praksis med hensyn til stadfæstelse af vedtægter. I øvrigt svarer de foreslåede regler i alt væsentligt til det hidtidige indhold af bestemmelsen i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23 og de af inden-riksministeriet udarbejdede normalvedtægter. Det skal derfor alene anføres, at begrundelsen for, at dækningsafgift af grundværdien for offentlige ejen-domme i bykommunerne efter forslaget skal opkræ-ves med en fjerdedel af den almindelige kommunale grundskyldpromille, er, at disse kommuner hidtil alene har kunnet opkræve afgiften af grundvær-dien med halvdelen af grundskyldpromillen ÷ den ekstraordinære grundskyldpromille på 14, således at promillerne i købstæderne hidtil har udgjort mel-

lem 5 og 6. De nævnte 5-6 promille har omtrent svaret til en fjerdedel af bykommunernes grundskyldpromiller, der bortset fra skatteåret 1966-67 siden skatteåret 1961-62 normalt har udgjort ca. 24-26.

Til nr. 10.

Den kommunale ejendomsskattelovs § 24 bestemmer, at kommunalbestyrelserne i sognekommunerne kan vedtage at opkræve en tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — dersom ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Denne tillægsgrundskyld indbringer kun et beskedent provenu, men giver anledning til et betydeligt administrativt besvær, hvorhos den i praksis undertiden pålignes i tilfælde, hvor det kan opfattes som stødende. Endvidere synes skattens reale begrundelse tvivlsom, navnlig synes det vanskeligt at begrunde, at den kun kan pålignes landbrugsejendomme, og endelig er der ved ophævelsen af den kommunale erhvervsskat med virkning fra den 1. april 1964 sket en — formentlig

utilsigtet — udvidelse af de tilfælde, hvor denne grundskyld kan pålignes. Reglerne om tillægsgrundskyld i § 24 er derfor foreslået ophævet.

Bestemmelsen i den foreslåede nye § 24 knytter sig nu til de foranstående paragraffer om dækningsafgift og fastsætter, at kommunalbestyrelsens beslutning om opkrævning af dækningsafgift eller om ændring af promillernes størrelse for et bestemt skatteår skal være truffet senest samtidig med den endelige vedtagelse af kommunens overslag for det pågældende år. Om den for skatteåret 1967-68 foreslåede overgangsbestemmelse vedrørende opkrævning af dækningsafgift henvises til § 2 i nærværende lovforslag og bemærkningerne hertil.

Ad § 2.

Da det vel må forudses, at en række kommunalbestyrelser af den ene eller anden grund ikke når at træffe beslutning om opkrævning af dækningsafgift inden den fastsatte frist, jfr. forslaget til ny affattelse af § 24, foreslås det — for at undgå, at de pågældende kommuner i et skatteår savner hjemmel til opkrævning af dækningsafgift — at de nugældende vedtægters gyldighed i så fald automatisk forlænges.